

Nr 308.

Av friherre **Beck-Friis** och herr **Mannerskantz**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1942 (nr 493) om avverkningskyldighet.

I proposition nr 60 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att antaga en lag med innehåll att lagen av den 30 juni 1942 om avverkningskyldighet skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 september 1946. I denna fråga har på många håll redan vid denna frågas första behandling i riksdagen — vid 1940 års lagtima riksdag — och senare hävdats den meningen, att ett dylikt tvångsäliggande icke är befogat eller åstadkommer att mera ved blir huggen om blott övriga förutsättningar för avverknings bedrivande förefinnas. I stort sett äro alltjämt de synpunkter gällande, som framföras i vid ovannämnda riksdag avlämnade motionen I: 169. Vi hänvisa till denna och senare motioner i frågan och vilja därutöver tillägga några för dagsläget aktuella synpunkter.

Orsakerna till eftersläpningen av årets vedhuggningar torde vara huvudsakligen följande: 1) Den under innevarande säsong i huvuddelen av landet synnerligen ogynnsamma väderleken med mängder av snö på otjälad mark är ett ofrånkomligt faktum. Emot dylika naturhinder hjälper det ej med lagstiftning eller riksdagsbeslut; knappast något är att göra i dylika fall, vilket kan vitsordas av dem, som personligen prövat på saken. 2) Genom att under de gångna krigsåren så mycket ved huggits, finnes nu endast mindre kvantiteter kvar i lägen nära vägarna, utan man får söka sig allt längre in i mera avlägsna marker, där det är svårare och dyrare att få ut veden. Härtill kommer, att de för brännved lämpade trädstammarna i stor utsträckning gått åt, så att man måste tillverka sådan ved av mera högvärdiga sortiment. Ett tärande på skogskapitalet är även för många synnerligen aktuellt utan att skogsägarna kunna räkna med nedsättning av fastighetstaxeringsvärdet. Dessa skäl innebära att prisfrågan nu befinner sig i ett sämre läge än tidigare. Löses ej denna fråga, hjälper det säkerligen föga att tillämpa tvångsäliggande. Statsmakterna kunna säkerligen icke annat än i mycket ringa utsträckning i praktiken omsätta talet om avverkning i kro-

nans regi. De åtgärder i fråga om vedpriset som hittills vidtagits kunna icke anses till fyllest för neutraliserande av här angivna olägenheter. 3) Beskattningsfrågan spelar även en ej oväsentlig roll. Även om, såsom härövan framhållits, rotnettot för de flesta skogsägare blir mycket litet eller intet, uppkomma dock enligt vad erfarenheten visar här och där i bygderna fall, där vedförsäljningar bli synnerligen hårt beskattade, särskilt när fråga är om krigskonjunkturskatten. Skogsägarna ha ofta synnerligen svårt att få taxeringsmyndigheterna att godtaga de omkostnader för vedens huggning och utdrivning, som de i verkligheten haft, utan vanligen följas vissa centralt uppgjorda normer för kostnadsberäkningen, som ha föga med de i praktiken synnerligen normala variationerna att göra. När i en trakt sprides kännedom om att någon eller några skogsägare måst erlægga krigskonjunkturskatt för veden, blir man misstänksam och avhåller sig från huggning, särskilt som ett mycket stort antal skogsägare besvärats med anmaning om deklARATION till krigskonjunkturskatt eller förslag till sådan.

Enligt vår uppfattning är undanröjande av här ovan angivna och även viss andra återhållande moment det enda rätta sättet att få ökad vedhuggning till stånd under nästa säsong.

Hänvisande till det här anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 60
angående avverkningsskyldighet.

Stockholm den 12 mars 1945.

Carl Beck-Friis.

Axel Mannerskantz.